

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι... Δρ. ν. 3.—
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ » » 3.50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν..... 15
261—Γραφεῖον ὁδ. Ἐριού—264

ΤΟ ΚΡΑΤΙΣΤΟΝ ΔΩΡΟΝ

Οἱ τρεῖς υἱοὶ ἀνατολίτιδος πινος κυρίας προσεκληθήσαν νὰ δώσωσιν αὐτῇ ἀπόδειξιν τῆς ἀγάπης των, πρὶν ἢ αὐτὴ ἀναχωρήσῃ μακρὰν τῆς πατρίδος. Ὁ εἷς τούτων ἔφερεν πινακίδα ἐκ μαρμάρου, μὲ τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ ὀνόματός της· ἕτερος ἔφερεν στέφανον ἐξ εὐόσμων ἀνθῶν, ἐνῶ ὁ τρίτος ἦλθεν ἐνώπιόν της καὶ εἶπεν: «Μῆτερ δὲν σοὶ ἔφερον οὔτε μάρμαρον οὔτε ἀνθῆ, δὲν ἔχω οὔτε τὸ ἐν οὔτε τὸ ἄλλο· ἀλλ' ἔχω τὴν καρδίαν καὶ ἐν αὐτῇ τὸ ὄνομά σου εἶναι γεγραμμένον. ἡ μνήμη σου εἶναι πολύτιμος. Ἡ καρδία αὐτῆ, πλήρῃς ἀγάπης, θὰ σὲ ἀκολουθήσῃ ὅπου καὶ ἂν ὑπάγῃς καὶ θὰ μείνῃ μετὰ σοῦ ὅπουδήποτε καὶ ἂν εἶσαι». Εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐρωτήσωμεν ποῖον δῶρον ἦτο πολυτιμότερον εἰς τὴν μητέρα;

Εἰς Φιλοσοφὸς Καταίσχυθεις

Νέος τις ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν, ὅστις εἶχεν ἀποσταλῆ εἰς Παρισίους νὰ τελειοποιήσῃ τὰς σπουδὰς του, ἔσχε τὴν ἀτυχίαν νὰ ἀναμιχθῇ εἰς κακὴν συναναστροφὴν. Προέβη ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε νὰ εἴπῃ — «Δὲν ὑπάρχει Θεός· ὁ Θεός εἶναι μόνον λέξις κενή.» Ἀφοῦ ἔμεινεν ἐπὶ τινα ἔτη ἐν τῇ μεγαλοπόλει ἐκείνῃ, ὁ νέος ἐπανήλθεν εἰς τὴν οἰκογένειάν του.

Ἡμέραν τινα προσεκληθῆ εἰς σεβαστὴν οἰκογένειαν ἔνθα ὑπῆρχον διάφοροι προσκεκλημένοι. Ἐνῶ ἄλλοι συνωμίλουν περὶ τῶν εἰδήσεων τῆς ἡμέρας, ἄλλοι διελέγοντο περὶ ὑποθέσεων, δύο κόραι, ἡλικίας δώδεκα ἕως δεκατριῶν ἐτῶν, ἐκάθηντο εἰς ἓν παράθυρον, ἀναγινώσκουσαι ὁμοῦ. Ὁ νέος ἐπλη-

σίασεν αὐτὰς καὶ εἶπε — «Τί ὥραϊον μυθιστόρημα ἀναγινώσκετε μετὰ τόσης προσοχῆς, δεσποινίδες;»

«Δὲν ἀναγινώσκωμεν μυθιστόρημα, κύριε· ἀναγινώσκωμεν τὴν ἱστορίαν τοῦ ἐκλεκτοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ.»

«Πιστεύετε λοιπὸν ὅτι ὑπάρχει Θεός;»

Ἐκπλαγεῖσαι ἐπὶ τοιαύτῃ ἐρωτῆσει αἱ κόραι ἠτένισαν πρὸς ἀλλήλας, ἐρύθημα δὲ κατέλαβε τὰς παρτιάς των.

«Καὶ σεῖς, κύριε, δὲν τὸ πιστεύετε;»

«Ἄλλοτε τὸ ἐπίστευον, ἀλλ' ἀφοῦ ἐζῆσα ἐν Παρισίοις, καὶ ἐσπούδασα τὴν φιλοσοφίαν, τὰ μαθηματικὰ καὶ τὴν πολιτικὴν, ἐπίσθην ὅτι ὁ Θεός εἶναι κενὴ λέξις.»

Ἐγὼ, κύριε, οὐδέποτε ἤμην εἰς Παρισίους· οὐδέποτε ἐσπούδασα φιλοσοφίαν, οὔτε μαθηματικὰ, οὐδέ τι ἐκ τῶν ὥραϊων ἐκείνων πραγμάτων τὰ ὅποια σεῖς γινώσκετε. Ἐγὼ γινώσκω μόνον τὴν κατῆχσιν· ἀλλ' ἀφοῦ εἶσθε τόσο σοφὸς, καὶ λέγετε ὅτι δὲν ὑπάρχει Θεός, εὐκόλως δύνασθε νὰ μοῦ εἴπητε πόθεν ἔγινε τὸ ὦν.»

Ἄστυα ἐρωτήσας, ἀληθῶς· τὸ ὦν ἔγινεν ἐκ τῆς ὀρνιθος.»

«Ποῖον τῶν δύο ὑπῆρξε πρῶτον, τὸ ὦν ἢ ἡ ὀρνις;»

«Πράγματι δὲν γνωρίζω τί ἐννοεῖτε μετὰ τὴν ἐρωτησιν ταύτην καὶ μετὰ τὴν ὀρνιθῶσας· ἀλλ' ὅμως σᾶς λέγω ὅτι ἡ ὀρνις ὑπῆρξε πρῶτη.»

Ἐγὼ ὑπάρχει ἐπομένως ὀρνις ἥτις δὲν προῆλθεν ἐκ τοῦ ὦου;»

Μὲ συγχωρεῖτε, δεσποινίς· δὲν ἠνόησα ὅτι τὸ ὦν ὑπῆρξε πρῶτον.»

Ἐγὼ ὑπάρχει ἐπομένως ὦν τὸ ὅποιον δὲν προῆλθεν ἐξ ὀρνιθος;»

Ἄν ἐάν — μὲ συγχωρεῖτε — δηλαδὴ — βλέπετε —

Ἐβλέπω, κύριε, ὅτι δὲν γνωρίζετε ἐάν τὸ ὦν ὑπῆρξε πρὸ τῆς ὀρνιθος, ἢ ἡ ὀρνις πρὸ τοῦ ὦου.»

«Τότε λοιπόν, λέγω ὅτι ἡ ὄρνις —»

«Ποῦ καλὰ ὑπάρχει λοιπόν ὄρνις ἥτις δὲν ἐγένετο ἐξ ὠοῦ. Εἰπέτε μοι τώρα, ποῖος ἔκαμε τὴν πρώτην ταύτην ὄρνιθα, ἐξ ἧς πᾶσαι αἱ ἄλλαι καὶ τὰ ὠὰ προέρχονται.»

«Μὲ τὰς ὄρνιθας καὶ τὰ ὠὰ σας, μοι φαίνεται ὅτι μὲ ἐκλαμβάνετε δι' ὄρνιθοπώλην.»

«Οὐδαμῶς, κύριε. Μόνον σὰς ἐρωτῶ· νὰ μοι εἴπητε πότεν ἡ μήτηρ τῶν ὄρνιθων καὶ τῶν ὠῶν προῆλθεν.»

«Ἀλλὰ διὰ ποῖον σκοπὸν;»

«Ἄφου λοιπόν δὲν γνωρίζετε, θέλετε μοι ἐπιτρέψῃ νὰ σὰς εἴπω. Ἐκεῖνος ὅστις ἐπλασε τὴν πρώτην ὄρνιθα, ἢ ὡς θέλετε σεῖς, τὸ πρῶτον ὠόν, εἶναι ὁ αὐτὸς ὅστις ἐπλασε τὸν κόσμον, καὶ τὸ ὄν τοῦτο καλούμεν Θεόν. Σεῖς, ὅστις δὲν δύνασθε νὰ ἐξηγήσητε τὴν ὑπαρξίν μιᾶς ὄρνιθος ἢ ἐνὸς ὠοῦ χωρὶς τοῦ Θεοῦ, θέλετε μολαταῦτα νὰ ὑποστηρίζητε, καὶ νὰ δυνηθῆτε νὰ ἐξηγήσητε τὴν ὑπαρξίν τοῦ κόσμου τούτου ἄνευ τοῦ Θεοῦ.»

Ἄνευ φιλόσοφος εἰσώπα· ἡσύχως δὲ ἔλαβε τὸν πῖλον τοῦ καὶ πλήρης αἰσχύνης ἀνεχώρησεν, ἐὰν μὴ πεπεισμένος περὶ τῆς μωρίας του, τοῦλάχιστον συγχευόμενος ἐκ τῶν ἀπλῶν ἐρωτήσεων μιᾶς κόρης.

Ο ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΣ ΒΙΟΣ

Διακεκριμένοι ἅμα τε καὶ σώφρονες ἄνδρες τὸ ἀσταθές τῆς ὀλιγοχρονίου ζωῆς ἐν τῷ παρόντι κόσμῳ τοῦ ἀνθρώπου βλέποντες παρωμοίασαν τὸν βίον τοῦ ἀνθρώπου ὠραιόταται παρωμοιώσει πρὸς κοινὴν ὠφέλειαν ἢ διδασκαλίαν, ἐξ ὧν οὐ μικροῦ λόγου ἀξία εἶναι καὶ ἡ διὰ τοῦ Μενίππου ὑπὸ τοῦ Λουκιανοῦ ἐκτεθειμένη ὠδὲ πῶς. Ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος, λέγει, προσομοιάζει μακρᾶ τινι πομπῇ, ἧς ἕκαστα χορηγεῖ ἢ διατάσσει ἢ τύχη προσάπτουσα διάφορα καὶ ποικίλα τοῖς πομπευταῖς σχήματα καὶ τὸν λοιπὸν λαβοῦσα βασιλικῶς διασκευάζει τῶν τε ἐπιθεῖσα καὶ δορυφόρους προσπορίσασα καὶ τὴν κεφαλὴν στέψασα τῷ διαδήματι, τὸν δὲ οἰκέτου σχῆμα περιβάλλει, τὸν δὲ ὠραῖον κοσμεῖ, τὸν δὲ ἄμορφον καὶ γελοῖον παρασκευάζει, ὡς τὸν ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου διαθρυλούμενον Θερσίτην. Πολλάκις δὲ καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς πομπῆς εὐαρίθμων τινῶν τὰ σχήματα μεταβάλλει μὴ ἐπιτρέπουσα αὐτοῖς ἄχρι τέλους νὰ διαπομπεύσωσιν ὡς διασκευασθῆσαν, ἀλλὰ τὸν μὲν ἀναγκάζει, ὡς τὸν Κροῖσον, τὴν τοῦ οἰκέτου καὶ αἰχμαλώτου ἐνδυμασίαν νὰ λάβῃ, τὸν δὲ ἤδη μεταξὺ τῶν οἰκετῶν πομπεύοντα Μαιάνδριον μετενδύει τὴν τοῦ Πολυκράτους τυραννίδα· καὶ μέχρι μὲν τινος ἀφίνει αὐτοὺς ἔχοντας τὰ διάφορα ταῦτα σχήματα· ἀφου ὁμοῦ ὁ τῆς πομπῆς καιρὸς παρέλθῃ, τότε ἕκαστος ἀποδώσας τὴν στολὴν τῆς πομπῆς καὶ ἀποδυσάμενος τὸ σχῆμα παρίσταται οὐδὲ ὡς τοῦ πλησίον διαφέρων· τινὲς δὲ ὑπ' ἀγνωμοσύνης κινούμενοι, ὅταν ἀπ' αὐτῶν ἀφαιρῆται ὁ στολισμὸς, ἄχθονται καὶ ἀγανακτοῦσιν, ὡς οἰκειῶν τινῶν

πραγμάτων στερούμενοι καὶ μὴ δίδοντες, ἅπερ δι' ὀλίγον αὐτοῖς χρόνον ἐχορηγήθησαν.

Παραπλήσιον δὲ τι συμβαίνει τοῖς τραγικοῖς ὑποκριταῖς, οἵτινες πρὸς τὰς χρείας τῶν δραμάτων τοτὲ μὲν Κρέοντες, τοτὲ δὲ Πριάμοι γίνονται ἢ Ἀγαμέμνονες, καὶ ἐνῷ οἱ αὐτοὶ πρὸ ὀλίγου λίαν σεμνῶς τὸ τοῦ Κέκροπος ἢ Ἐρεχθέως σχῆμα ἐμιμήθησαν μετ' ὀλίγον οἰκέται προέρχονται ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ κεκελευσμένοι. Ἄφου δὲ πέρας λάβῃ τὸ δράμα ἀποδυσάμενος ἕκαστος αὐτῶν τὴν χρυσόπλεκτον ἐκείνην ἐσθήτα καὶ τὸ προσωπεῖον ἐκεῖνο ἀποθέμενοι πένητες καὶ ταπεινοὶ περιφέρονται καὶ οὐχὶ πλέον ὡς Ἀγαμέμνονες οἱ Ἀτρεῶς οὐδὲ Κρέοντες οἱ Μενοικεῶς, ἀλλὰ Πῶλοι Χαρικλέους ἢ Σάτυροι Μαραθῶνιοι· τοιαῦτα καὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα· τούτων οὕτως ἐχόντων, οἱ βουλούμενοι καὶ ἐπιθυμοῦντες νὰ ὠφεληθῶσι δύνανται δίκην μελισσῶν νὰ συλλέξωσι δι' ἑαυτοὺς τὸ μυρψέιον.

Θ. Μ. Μ.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ

ΤΩΝ ΗΝ. ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ

Ὁ Τσέστερ Ἄλαν Ἄρθωρ υἱὸς Ἴρλανδοῦ ὀνόματι Γουλιέλμου Ἄρθωρ, ἐγεννήθη ἐν Φέαρφιλδ τῆς Πολιτείας Βερμόντ τῇ 5 Ὀκτωβρίου 1830. Μετὰ τὴν συνήθη μαθήτευσιν ἐν τοῖς σχολείοις τῆς πατρίδος του εἰσῆλθεν εἰς τὸ Κολέγιον τὸ 1845 καὶ ἀπεφοίτησεν ἐκεῖθεν μετὰ τέσσαρα ἔτη. Ὡς ὁ προκατόχος του, ὁ κ. Ἄρθωρ συνετήρησεν αὐτὸς ἑαυτὸν ἐνῷ ἦτον εἰς τὸ Κολέγιον ἔλλείψει οἰκογενειακῶν μέσων. Ἄφου διήνυσεν δύο ἔτη εἰς νομικὴν τινὰ σχολὴν, ὁ κ. Ἄρθωρ ἦλθεν εἰς Νέαν Ἰόρκην καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν δικηγόρου μέχρι τοῦ 1865 ὅτε συνεταιρίσθη εἰς ἐξάσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματός του μετὰ ἐτέρου δικηγόρου. Τὸ δικηγορικὸν στάδιον τοῦ νέου προέδρου περιέχει ἀξιοσημειώτους τινὰς δίκας. Μία τούτων περιλαμβάνει τὴν ὑπεράσπισιν ἣν διεξήγαγεν ὑπὲρ μαύρης τινὸς γυναικὸς καὶ ἐναντίον ἐταιρίας σιδηροδρόμων ἐν Νέᾳ Ἰόρκῃ. Ἐν τισὶ τῶν ἀμαξῶν τῆς Νέας Ἰόρκης ὑπῆρχε γεγραμμένον ὅτι γίνονται δεκτοὶ καὶ μαῦροι ἐν ἄλλαις ὁμοῦς τὸ τοιοῦτο δὲν ἐγένετο. Ἡμέραν τινὰ μαῦρη τις ὀνόματι Λίτζι Γένιγγς, ἀξιοσέβαστος γυνὴ εὐπρεπῶς ἐνδεδυμένη, καθαρὰ καὶ καλὴ εἰς τὸ ἐξωτερικόν, ἐπιστάτρια εἰς τι κυριακὸν σχολεῖον μαῦρων, εἰσῆλθεν εἰς τινὰ ἀμαξάν λαβοῦσα θέσιν ἐν αὐτῇ. Ὁ ὁδηγὸς ἔλαβε τὸν ναῦλόν της διὰ τούτου σιωπηλῶς παραδεχθεὶς τὸ δικαίωμα ὅπως ἐπιβῆ τοῦ λεωφορείου, ἀλλὰ μόλις εἰσῆλθεν ἡ γυνὴ εἰς μεθυσμένος λευκός, ἐντὸς τοῦ λεωφορείου, ἠρώτησε. «Θὰ ἀφήσης ἐκείνην τὴν... μαῦρην νὰ μείνῃ εἰς τὸ λεωφορεῖον;»

«Ὡ νομίζω ὅτι δὲν πειράζει», εἶπεν ὁ ὁδηγός.

«Ναὶ ἀλλὰ πειράζει, ἐπανάλαβεν ὁ ἄλλος. Ἐπλήρωσα τὸν ναῦλόν μου καὶ θέλω νὰ ταξιδεύσω εὐπρεπῶς, καὶ σοὶ λέγω ὅτι πρέπει νὰ τὴν ἐκβάλῃς ἐξω.»